

sker netop med et Compagnie, som har bestaaet i 100 Aar. I den første Sætning ere vi altsaa aldeles enige; derimod ere vi det ikke i den anden. Den høitagtede Minister vil ikke tage noget Hensyn til det Historiske, til det, som i lang Tid har bestaaet; jeg derimod tager meget Hensyn dertil, og jeg troer, at den almindelige Mening idetmindste, om den ikke gjør det fuldkomment for Nødblikket, saa dog om en ikke ret lang Tid vil komme til at erkjende Vigtigheden deraf og vil erkjende, at der før 1848 gaves Institutioner, som det nok var værd at vedligeholde, og at en Omstyrrelse af det indtil den Tid Bestaaende ingenlunde vilde være til Gavn for Staten. Jeg antager, saaledes som jeg nævnte, at netop den Omstændighed, at et Compagnie har bestaaet i 100 Aar og har virket tildeels — det vil jeg erkjende — til Fordeel for sig, men ogsaa til Fordeel for det Almindelige, er en Omstændighed, som bør tages i Betragtning, for at conservere det i en saadan Tilstand, at det kan vedblive at bestaae. Søassurances-Forretninger udføres kun med Gavn for de Bedkommende, som tegne Assurancer, naar disse kunne være betryggede for, at de ved at betale Præmierne ogsaa kunne erholde Skaden erstattet; thi der kunde nok gives dem, som kunde have Lust til at tage Præmien, men som det, naar Tiden til Udbetaling af Stadeserstatningen kommer, kunde være vanskeligt at finde. Man har havt Exempler derpaa ikke alene her i Landet, men det er Noget, som ikke saa sjældent forefalder i Udlandet, baade i Hamborg og London, hvor det langtfra er uden Exempler, at disse Søassurancescompagnier, endog ogsaa efter en meget kort Bestaaen, gaae fallit, uden at de, som have tegnet hos dem, erholde Fyldestgjørelse. Det kan ikke undre mig, at den høitagtede Finanzminister, uagtet al sin Dygtighed og Virksomhed, kunde have Vanskelighed ved at sætte sig ind i et saadant Forhold, som det her omhandlede, fordi statistiske Oplysninger ogsaa der kunne være særdeles tjenlige og man virkelig ikke har noget Tilgængeligt i den Henseende. Det er altsaa ingenlunde, for i den Henseende at bebrejde den høitagtede Finanzminister, hvis Virksomhed og Dygtighed er ophøiet over min Roes, noget,

at jeg skal tillade mig at gjøre nogle Bemærkninger, som maaskee han ogsaa vil finde at kunne være af nogen Vægt. Jeg skal saaledes oplyse, at i Løbet af 6 paa hinanden følgende Aar tabte Sø-Assurancescompagniet 520,000 Rbd. i gode Penge. I Aaret 1807 tabte det, som jeg allerede tidligere har berørt, paa Grund af Krigen, 600,000 Rbd. Under Krigen og flere Aar efter denne vare dets Indtægter kun saare ringe. Og for at gaae til den nyere Tid, skal jeg anføre, at 1841 tabte Compagniet 100,000 Rbd. og 1845 henimod 90,000 Rbd., hvoraf man da vil see, at det, at drive Sø-Assurances-Forretninger ikke just er det Samme altid, som at tage Penge ind, men at der komme Tider, da der ogsaa skal udtæles Penge i en saadan Maalestok, at, naar ikke Tilfældet er, at de, som tage Assurancer, og i dette Tilfælde Compagniet, havde været saa vel funderede, som de vare, saa kunde de umuligt have baaret saadanne Tab, og jeg antager, at de — om man vil — Begunstigelses, hvilke dog virkelig vare saare saa og saare indskrænkede, eftersom den saakaldte Eneret til at tegne Assurancer aldrig i Virkeligheden har været ydet Compagniet, fordi private Assurandører bestandigt have bestaaet ved Siden af dette, — at disse Begunstigelses dog vel ogsaa have kunnet virke noget til, at Compagniet erholdt den Suffisance, som det var i Besiddelse af. Den høitagtede Minister har meent, at det slet ikke vilde falde saa vanskeligt at faae Sø-Assurancer tegne, enten her i Landet eller ogsaa i Udlandet, selv om Sø-Assurancescompagniet, saaledes som det fortiden eksisterer, skulde gaae til Grunde. Jeg tør imidlertid være af en modsat Mening, og jeg skal tillade mig først i denne Henseende at nævne, at under Compagniets Bestaaen har der været søgt af de Altonaiske Kjøbmænd — og i Spidsen for disse stod en bekendt dygtig Mand, nemlig Conferentsraad Donner — om, at det maatte være tilladt i denne By at oprette et Assurancescompagnie, uanset det Privilegium, som var meddeelt det Kjøbenhavnsske. En saadan Tilladelse blev ogsaa meddeelt, men Donner har aldrig seet sig istand til, uagtethan i sin Begjering udsærligt havde udviklet, hvor store Fordele det vilde afgive for Altona at være i